

Vlado Ríša

PAŠERÁCI V OBLACÍCH

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent John Francis Kovář

16

Vlado Ríša
PAŠERÁCI V OBLACÍCH

PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

OBSAH

1. kapitola	4
2. kapitola	10
3. kapitola	24
4. kapitola	43
5. kapitola	63
6. kapitola	83
7. kapitola	98
8. kapitola	110
9. kapitola	124

1. kapitola

1.

„Stoupáme?!“

„Ne, klesáme!“

„Padáme!“

Tyto výkřiky se ozvaly jedné tmavé, bouřlivé noci roku 1917 nad kanálem La Manche z koše pozorovacího balonu německé armády. Muži však mluvili anglicky a vítr je hnál k Doverským útesům. Řvoucí vlny byly tak blízko, že kapky vody dolétaly až k nim. Spodek proutěného koše občas škrtl o nejvyšší z vln a voda jim omyla nohy až po kolena.

Muži na pokyn mohutného, téměř dvoumetrového bělocha vylezli do sítě, již byl obalený balon, a několika seknutými přeťali lana upevňující k ní koš. Ten s mohutným cáknutím dopadl na rozbouřenou hladinu. Na okamžik se z vln vynořil, ale pak zmizel v temnotě. Balon vylétl vzhůru, jako kdyby ho nějaká neznámá síla vystřelila k nebesům.

Bílé útesy se blížily, muži už je viděli díky bleskům křížujícím oblohu, a jejich hradba v nich vzbuzovala naději i obavy.

2.

John Francis Kovář si hověl v houpacím křesle. Bylo vedro a dimenze, kam ho zavál osud vyhnance, měla docela snesitelné podnebí. Po několika peripetiích, kdy se ho kdosi z Agentury pokusil zabít, byl poslední přesun opravdu tam, kam měl být. Bytewská pečlivě dohlédla na to, aby byl JFK uklizen na správné místo.

Byl tu klid a Johna to už pomalu začínalo štvát. Nebyl na tak dlouhé lenošení zvyklý, nicméně křeslo na verandě bungalovu, láhev ucházející místní tequily, položená vedle něj na podlaze, a jemný větřík, cuchající vlasy, ho přece jen smiřovaly s nicneděláním. Na jediné ulici městečka vítr vytvářel malé víry.

Kovářův pohled upřený do dále zpozorněl v okamžiku, kdy se zpoza obzoru vynořil malý obláček prachu. Tetelící se vzduch mu nedovoloval prozatím rozeznat víc detailů. Za chvíli už bylo slyšet dusání lopatoucha, zvířete podobného losovi bez srsti, kterého místní pastevci používali místo koní.

Kovář pravičkou zkontroloval velký šestiraňák položený na židličce vedle sebe a levičkou si nalil štědrá dávka tequila do otlučeného hliněného poháru. Než ji stačil vypít, jezdec se přiblížil natolik, že ho John poznal. Na tváři se mu rozlil široký úsměv. Bylo jasné, že nudě a nicnedělání je konec.

Mohutný, svalnatý muž se přidržoval uzdy poněkud delšíma rukama, než bylo obvyklé. Jeho tmavou, opálenou tvář stínil široký klobouk a dlouhé černé vlasy měl stažené do ohonu. Byl hladce oholený. Zarazil klusající zvíře u zábradlí verandy tak prudce, až se lopatouch postavil na zadní.

„Zdravím tě, Vincente,“ zahlaholil nadšeně John Francis Kovář a natáhl k jezdcovi ruku s pohárem štědře naplněným tequilou. „Který šťastný vítr tě zahnal do téhle vyprahlé pustiny, kde ani kojoti nedávají dobrou noc, protože mají tak vyprahlo v krku, že jim ani to vytí nejde?“

„To se ale tebe netýká, jak vidím,“ seskočil z oře Hispánc a omotal uzdu kolem kolíku ve sloupku verandy. Široce se usmál a potřásl si s Johnem rukou. Pak oběhl zábradlí a vyskočil tři schůdky nahoru na verandu jedním skokem. Dřevěná prkna zapraštila.

„Na takovou váhu to tu není stavěné,“ přešel John pohledem Vegovu svalnatou postavu.

Vincent Vega měl na sobě stejné oblečení jako John: dlouhé, lehké, šedé kalhoty s páskem, na němž se mu houpalo pouzdro s místní verzí Colta Navyho, bílou košili mu překrývalo barevné pončo, které ho mělo chránit před prachem.

Vincent si nohou přitáhl židli a usedl na ni. Zapraštila přesně tak, jako před chvílí prkna podlahy. Doufal, že ho udrží a nerozpadne se pod jeho sto deseti kilogramy živé váhy. Teprve nyní převzal od Johna pohárek a na jeden ráz ho do sebe hodil. Vypouklil oči a rozkašlal se.

„Co to piješ za jed?“ vydechl a zašilhal, aby se přesvědčil, že mu z úst nešlehají plameny.

Pak se labužnický olízl.

John se usmál:

„Dělají to z jednoho zdejšího kaktusu,“ na chvíli se odmlčel, aby Vincentovi dolil, a pak pokračoval. „Předpokládám, že nepřišel na přátelskou návštěvu,“ změnil téma a oči mu zazářily očekáváním.

„Ne, to ne,“ Vega točil pohárem v prstech a přemýšlel, jak to má Johnovi říct. „Jsem tu sice z pověření Bytewské, ale...“

„...ona o tom neví a nesmí vědět. S trestanci se nesmí stýkat a už vůbec po nich cokoli chtít,“ doplnil ho John.

Vegova tvář poněkud zrudla a sklonil oči k prázdnému kalíšku. John Francis Kovář se potutelně usmál a zamířil hrdlem lahve do číše. Vůně zvedla Vincentovi náladu.

„Máš samozřejmě pravdu,“ oči měl vážné, „poslali mě vyřešit jeden problém a myslím si, že by bylo vhodné, abys...“

„Myslíš si to ty, nebo Bytewská?“ opáčil John.

„Šéfová přece o tom nesmí vůbec vědět,“ vzpomínal se Vincent, „stejně jako nikdo jiný z Agentury.“

„Takže to ví minimálně půlka, co?“ usklíbl se Kovář a nalil tequilu do menšího pohárku, který se do této chvíle povaloval pod houpacím křeslem.

„Jsem tu načerno. Přepokládám, že se tu nudíš, a tak jsem si myslel, že by tě nějaká prácička mohla potěšit. Docela bys mi mohl pomoci...“

Kovář nasadil kamenný obličej a tvářil se odmítavě.

„Je mi tu docela dobře. Nic mě nehoní a je tady klid. Jediné vzrušení jsme tu měli před čtrnácti dny, kdy se Seamu Samparovi splašil lopatouch a proběhl jeho ženě kuchyní. Rozšlápl při tom připravený koláč a Seam od ní dostal takovou nakládačku, že tři dny nemohl jít do hospody.“

Vincent se rozesmál, až zadrnčely malé špinavé okenní tabulky za jeho zády.

„Tak to jsem přišel právě včas,“ řekl, když se dochechtal.

Otřel si zpocenou tvář a rozmazal si na ní usazený šedavý prach, takže vypadal jako indián pomalovaný válečnými barvami.

„Kam vyrážíme a kvůli čemu?“ zeptal se už vážně JFK.

„Na jistém trhu se objevilo velké množství hyuaky.“

„A co my s tím?“

„Mám vyrazit do světa, kde je buď překladiště, nebo přímo zdroj této látky. To se zatím neví. Náš agent, který to ohlásil, se už víc neozval. Naposledy jsme ho lokalizovali někde poblíž irského Dundalku. Protože to patří do kompetence našeho oddělení, dostala to šéfka na triko...“

John se rozesmál, když si představil barokní postavu své čtyřicetileté důstojné šéfky, jejíž nejlepší zbraní byl ostrý jazyk, kterým dokázala utřít i daleko vyšší šarže. Vincent se zarazil, neboť nechápal, čím se John tak baví.

„Tak jsem si představil, jak Ljuba soutěží o Miss mokré tričko...“ chechtal se dál Kovář.

„Ahá,“ Vega zavřel oči a představil si to taky, ale jeho fantazie asi nebyla na takové výši jako Johnova.

Vegův lopatouch zadupal kopýtky a vyhodil zadníma nohama. Kovář se přestal smát a popadl kolt. Než se Vincent vzpamatoval, zbraň v Johnově ruce dvakrát hluboce zaduněla a z hlavně vylétl oblak černého kouře. Deset kroků od uvázaného zvířete se zmítal v prachu medvědovec, místní náhrada za mangustu o velikosti menší dogy, který se tu vyskytoval zřídka a velmi rád si pochutnával na mršinách.

„Co se to děje? Že bys přinesl potíže?“ ušklíbl se John.

Vega měl také zbraň v ruce, ale nevystřelil z ní. Pomalým pohybem ji zasunul zpět do pouzdra a přehodil poutko, aby nemohla vypadnout.

„Kdy se budeme přesouvat a odkud?“ Kovář se zvedl z křesla, přešel k zábradlí a popleskal lopatoucha mezi parohy, aby ho zklidnil.

„Zítřa o půlnoci nám von Wonder otevře portál, a když půjde všechno dobře, tak nás přesune tam, kam potřebujeme. Máš tu ještě jiné oblečení?“

„Proč?“ Johnovo obočí povyjelo vzhůru.

„Je tam jaro a válčí se.“

„Nemohla by nějaká mise být v takovémhle klidném světě, bez klimatických šíleností?“ vrčel Kovář, když mizel v bungalovu, aby si zabalil těch pár věcí, které bude potřebovat na cestu.

„Mám ti osedlat lopatoucha?“ křikl Vincent do tmy bungalovu.

„Jak je to daleko?“

„Necelých padesát mil.“

„Určitě, ale až zítra ráno.“

3.

Oba muži seděli u malého ohně a čekali na správný okamžik. Slunce před chvílí zapadlo a z pouště se k nim kradl chlad.

„Záleží na tom, jestli se náš Einstein,“ Vega narážel na drobnou postavu a velký nos hlavního technologa Agentury, „dostane nenápadně na Moravu. Tam by neměl mít problémy s utajením toho, že přesunovat se budeme dva a ne já sám. A navíc odtud...“

„Málokdo ví, že jsem tady,“ pokrčil rameny JFK.

„Vyspím se,“ rozhodl se Vega a natáhl se na vyhřátou zem. „Máme ještě čtyři hodiny čas a kdoví, kdy se nám tam podaří odpočinout si v klidu.“

Než dokončil větu, spal Kovář taky. Dobře věděl, že průvodní jevy otevírání portálu – praskání, drobné blesky zjevující se odnikud, hluboké bubláni čehosi v okolí – ho včas vzbudí. Vždycky trvalo nějakou dobu, než se portál podařilo ustálit tak, aby jím bylo možné projít v klidu a relativním bezpečí.

4.

Carl Maria von Wonder prošel těžkými dveřmi, které měly v případě nutnosti zadržet fantomy, nebo třeba i tlakovou vlnu při občasných výbuších. Po stranách krátké chodby stály nádoby s antitenzní pěnou. Otřepal se, protože při průchodu jeskynním komplexem Macocha míval pocit, že se ze stropu urve balvan a rozmáčkne ho jako bota mravence. Ani nízká teplota jeskynního komplexu mu nepřidávala. Kdykoli do něj vystoupil z Trubky, tedy magnetoplánové podzemní dráhy končící v Macoše, nepříjemně ho mrazilo v zádech. Zhluboka si oddychl, když vstoupil do svého království. Tady se mu nemohlo nic stát, kromě toho, že by vybuchl některý... Mávl rukou a odehnal od sebe nepatřičné myšlenky.

Kruhovou podlahu sluje tvořily ohromné čtverce pokryté lesklou, plazmaticky vodivou fólií. Ve volném prostoru mezi podlahou a stropem se vznášely fialově zbarvené „kulečnickové“ koule. Některé měly průměr deset metrů a vešel by se do nich i třípatrový činžovní dům, jiné byly mrňavé a pulzovaly. U ovládacích pultů postávalo několik znuděných techniků, kteří nečekali návštěvu svého nejvyššího šéfa. Strnuli a pak nastalo obvyklé hemžení, kdy každý z nich chtěl dokázat, že je nejvíce zaměstnaným člověkem celého komplexu a že na něm závisí osud lidstva. Jen dva nejzkušenější se tohoto blázince neúčastnili, protože dobře věděli, že von Wonder si něčeho takového nevšímá. Malý mužík s bledou tváří noční krysy a těkavýma jiskřícíma očima, posazenýma u kořene masivního nosu, se rozhlédl po sluji a rty mu zkřivil nepatrný úsměv. Všechno bylo v pořádku, vládl tu chaos, který pro něj měl smysl a řád. Avšak jen pro něj, maximálně ještě pro jednoho či dva další lidi na Zemi.

Strop pokrývaly technologické krápníky. Každý z nich měl přes deset metrů na výšku a z každého vyčnívala spleťtá soustava časoprostorových výměníků a pětmetrová parabolická zrcadla. Mezi nimi chaoticky poletovaly kulečnickové koule.

Vyrazil drobnými krůčky k nejbližšímu pultu, u něhož mohl začít pracovat. S očima upřenými na vybraného časového fantoma začal tenkými nervními prsty hrát na klaviatuře počítače před sebou. Pohyb některých koulí se zrychlil. Začaly pulzovat a měnily barvy. Technici tiše zírali a ti zkušenější už měli naplánovanou cestu k nejbližšímu vhodnému úkrytu, kdyby se náhodou něco nepovedlo.

Von Wonder si jich nevšímal a plně se soustředil na práci. Vybraný fantom poslal na přesně určené místo a druhý do jeho blízkosti. Sršely blesky, rachotily a drnčely volně položené věci. Vzduch byl naplněný čímsi podivným, co znesnadňovalo dýchání. Carlova tvář se rozzářila skoro dětským úsměvem. Stiskl poslední klávesu a obrátil se směrem ke koulím.

„A teď se ukáže, jestli jsem měl pravdu,“ zabručel si pod nos.

Třeslo to a vytvořil se dvojitý portál.

5.

John Francis Kovář se probral v okamžiku, kdy se u skalní stěny ozvalo první ostré zapraskání a ve vzduchu zavoněl ozón. Vyskočil a popadl batoh. Pak ještě sundal lopatouchovi ohlávku a plácl ho po vyklenutém boku. Vyděšené zvíře se rozběhlo pryč. Přesně totéž co JFK v té chvíli dělal i Vincent Vega.

Před oběma muži se objevil chvějící se portál. Vyčkali ještě pár okamžiků, než se ustálí.

„Kam jdeme?“ zeptal se John. „Do CERNu, nebo do Macochy?“

„Ani tam, ani tam, říkal jsem, že von Wonder to bude řídit z Macochy, ale slíbil, že vytvoří dvojitý portál, kterým nás dostane rovnou na R-336-694, což je naše konečná destinace. Tím se zamaskuje, že seš tam se mnou.“

„To je nějaká novinka?“

„Jo,“ přikývl bezstarostně Vega, „ale znáš von Wondera. Je to génius.“

„Hm,“ opáčil pochybovačně John, „nemám rád, když jsem pokusným králíkem.“

„Tak to jsi neměl vstupovat do služeb Agentury,“ ušklíbl se Vincent.

„Asi jo,“ řekl Kovář rezignovaně. „Možná je to to, co nás na té práci baví.“

„Konečně správná řeč,“ uznal Vincent a mávl rukou k portálu. „Jdeme! Lepší už to nebude.“

2. kapitola

1.

„Do hajzlu,“ procedil John Francis Kovář mezi zuby.

Jeho první krok v nové dimenzi skončil v ledové kaluži hluboké tak, že mu sahala někam nad kotníky. Neudržel rovnováhu, dopadl na všechny čtyři a jen díky obratnosti se v ní nevymáchal celý.

To se nepovedlo Vincentu Vegovi, který dopadl na záda. Kalná, bahnitá voda vysoko vystříkla a zropila Johna. Kovář vstal a vrhl na Vincenta ošklivý pohled. Během okamžiku se však zlost změnila ve škodolibý úsměv, když viděl, jak Vincentova tvář zmizela znovu na okamžik pod hladinou, protože mu v bahně podklouzly ruce. Za necelou vteřinu byl Vega opět na vzduchu a prskal a klel snad ve všech jazycích, které kdy Kovář slyšel.

„Tohle si s von Wonderem vyřídím,“ vyprskl vztekle a vyplivl bahno, které mu stačilo natéct do úst.

Rozkašlal se. Pak se vzeprěl na rukách a vstal. John už byl z kaluže venku, seděl na vyvráceném stromě a stahoval si vysoké boty, aby z nich vylil vodu. Vega shodil batoh ze zad a začal z něj vytahovat věci.

„Můžu všechno, co jsem tam měl, vyhodit,“ vrčel jako špatně namazaný stroj.

„Nepřeháněj,“ mávl rukou John, „trocha vody ještě nikoho nezabila.“

„Pokud jí neměl plné plíce a náhradní oblečení,“ rozchechtal se Vincent a otřel si rukou zablácený obličej. „No, ještěže jídlo mám v nepromokavých obalech.“

Kovář přešel pohledem zamračenou oblohu, která však nehrozila nějakým velkým deštěm. Ozval se zvuk podobný hlubokému brumlání vysokoobjemových motorek. Ve výši dobrých dvě stě metrů se nad nimi přehnalo letadlo. Byl to dvojplošník s oblou směrovkou, ze spodní strany nabarvený na modro, z boku a shora nahnědo. Jeho velký, tupý nos zdobila dvojlistá vrtule a horní křídlo bylo předsazené před spodní. Masivní podvozek s jedním velkým kolem trčel ze spodní části. Místo druhého měl jenom jakýsi pahýl. Na boku se mu skvěl kulatý znak vyvedený v několika barvách.

„To je Sopwith Camel, neboli Velbloud,“ vydechl nábožně Vega, známý milovník letadel a pilotování vůbec.

Byl ochotný sednout si do čehokoli, co mělo jakous takous šanci zvednout se do vzduchu. A co bylo nejzajímavější, většinou se mu to povedlo. Oči mu zářily jako vánoční světýlka a evidentně zapomněl, že stojí na jedné noze a v rukách drží botu plnou vody.

„Johne! Jsme správně! Ono se to von Wonderovi opravdu povedlo!“

„Počkej, počkej,“ přejel si John ukazováčkem rozpačité pod nosem, „řikal jsi, že máme být vysazeni někde u Paříže, a tohle,“ udělal široké gesto kolem sebe, „na Paříž nějak nevypadá. Za zády mám les a vypadá to, že dost hluboký les, a to, co je přede mnou, mi Eiffelovu věž taky nepřipomíná.“

Vega přejel pohledem ploché údolí před sebou, kde malé lesíky střídala zoraná pole. Pak pokrčil rameny a řekl:

„Byl to první pokus o dvojdimenzionální přenos, nota bene dvou lidí najednou, udělaný tak, aby si všichni mysleli, že je to odjinud a s jiným člověkem.“

„No a co?“ nedal se John.

„Podle toho letadla a počasí soudím, že jsme ve správné dimenzi, což považuji za úspěch.“

Otočil botu a s kyselým pohledem sledoval, jak z ní vytéká bahno. Konečně uznal botu za dostatečně oprostěnou od vody a začal si ji natahovat na nohu. Za hlubokého mlčení vytil i druhou botu.

2.

Pochodovali k malé vesničce, kterou si vyhlédli od místa přenosu. Díky ostrému větru na nich mokré šatstvo rychle uschlo, i když to s sebou přinášelo i drkotání zuby. Byli oblečeni jako francouzští venkované – hnědé soukenné kalhoty, bytelné, vyšší, černé kožené boty, bílé košile, mírně vyšisovaná černá saka a na hlavách černé barety.

Po silnici je předjelo nákladní auto, na jehož korbě sedělo dvacet německých vojáků. Oba muži uskočili ke krajnici a udělali dobře. Řidič nelenil a udělal na děrami poseté silnici kličku, a kdyby neuskočili, mohli se sušit znovu. Takhle je sprška vody minula.

„Teď už chápu, proč se tyhle dva národy moc nemilují,“ zašklebil se JFK.

„Mě by spíš zajímalo, kam jedou,“ zamyslel se Vincent Vega a nadhodil si plátěný ruksak na zádech. „Je poměrně pozdě.“

„Nám to může být jedno,“ mávl rukou John a netušil, jak moc se mýlí.

Bylo klidné odpoledne. Zastavili se a chvíli zvažovali, jestli vesničku mají navštívit ještě za světla, nebo počkat do tmy.

„Podle našich zpráv mají Němci velkou převahu a válka v Evropě, tedy alespoň na západním bojišti, se blíží ke konci. Zabrali celou Belgii, velkou část Francie, na zbytku se urputně brání Francouzi a Angličané. Vypadá to, že tady Němci první světovou válku vyhrají.“

„Co interdimenzionální rovnováha?“

„Kdyby tu nebyl ten problém s huakou, tak by to asi Agentura nechala být. Velký posun to není a masivní vliv na Vesmír by to taky nemělo mít. Je zajímavé, že Bošové mají tak velkou převahu. Jenže...“

„Hm, chápu.“ Kovář ukázal k vesnici: „Půjdu tam sám. Kdyby se něco stalo, ať aspoň jeden z nás zůstane na svobodě a může pokračovat.“

Nad hlavami se jim přehnalá smečka čtyř německých Albatrosů. To poznal i John a se zájmem se díval na jejich štíhlé aerodynamické nosy a zvláštní tvar křídel. Vracely se z akce, protože byly dost poničené. Jeden měl prostřílené křídlo tak, že z něj vlály kusy plátka a bylo skrz něj vidět zamračenou oblohu. Dalšímu chyběl podstatný kus směrovky a pilot měl co dělat, aby podivně kličkující letadlo udržel ve vzduchu. Potácelo se, jako kdyby pilot byl opilý.

„Ti Němci si snad myslí, že jsou středověcí rytíři,“ uchechtl se Vega. „I když létají na Albatrosech C. V.“

„Jak to myslíš?“

„Podívej se, jak mají pomalovaná letadla. Erby, různé malůvky, barevné čáry...“

„Ty erby bych pochopil, vždyť piloty byli, aspoň zpočátku, hlavně šlechtici...“

„No jo,“ pokrčil rameny Vincent.

Z nízkých mraků se vynořil Velbloud a jakmile pilot zpozoroval pod ním letící Albatrosy, nezaváhal. Stáhnul plyn a sklonil letadlo dolů. Zamířil nos svého Velblouda na vedoucího celé čtveřice a jeho dva kulometry Vickers dštily smrt. Pilot Albatrosa zpozoroval nebezpečí příliš pozdě. Německé letadlo sebou šklublo, překlopilo se na bok a pak už nekontrolovaně padalo k zemi.

Pilot Velblouda vybral nálet a ostrou stoupavou zatáčkou napadl vlevo letící Albatros. Jeho pilot zřejmě podlehl panice a snažil se uniknout proudu střel prudkou zatáčkou a přitažením kniplu, ale přehnal to a letadlo ztratilo rychlost. Výsledek byl žalostný. Albatros

sklouzl po křídle a roztočil se jako čamrda. Padal bezmocně dolů a za chvíli byla slyšet tupá rána, jak dopadl za nedaleký lesík.

„Ještě neuměli vybírat vývrtky,“ řekl Vega, „a jejich letadla na to nebyla stavěná.“

Třetí Albatros využil toho, že se pilot Velblouda zabýval jeho kolegou, sklonil nos letadla dolů a prchal plnou rychlostí z místa boje, až mu kusy plátna z prostříleného křídla odlétaly. Měl velké problémy, aby udržel letadlo ve vzduchu, a tak se mu oba muži, pozorující boj na nebi, ani příliš nedivili.

„Je to Angličan,“ řekl Vega a ukázal na modrobíločervenou kokardu na trupu Velblouda. „Francouzi mají červenobílomodrou.“

„Hm,“ přitakal John Francis Kovář, „a taky nelétají na Velbloudech. Na to jsou příliš velcí patrioti.“

„To je pravda,“ usmál se Vega. „mají své Spady, ale tady jsou už na tom dost špatně. Němci mají v rukách prakticky všechny továrny, takže jim nic jiného nezbyvá.“

Zbýval poslední Albatros, ten s ustřelenou směrovkou. Pilot se snažil napodobit svého prchajícího kolegu a vyždímat z poškozeného stroje i poslední kapky rychlosti.

„Nemá šanci,“ zabručel Vega. „Tyhle Albatrosy létají o patnáct kilometrů pomaleji než Velbloud. A s tímhle poškozením...“

Albatros letěl směrem k zemi, aby nabral co největší rychlost. Velbloud ho následoval, ale pilot měl evidentně potíže, i když se k německému stroji stále přibližoval. Poškozená směrovka způsobovala, že německé letadlo nevypočitatelně kličkovalo. Pilot Velblouda se již několikrát pokusil ukončit trápení smrtelně zraněného Albatrosa, ale nedařilo se mu to. Jeho střely německé letadlo mýjely.

Náhle pilot Albatrosu prudce ubral rychlost a vysoký zvuk motoru Mercedes prakticky zmlkl. Navíc poškozená směrovka, nebo možná knipl v rukách zkušeného pilota, opět Albatrosa snesly o kus stranou, takže se Velbloud najednou ocitl před ústím kulometu Spandau. Pilot nezaváhal a kulky z jeho zbraně prošly Velblouda od směrovky až k motoru.

Anglické letadlo sebou škublo v marné snaze uniknout dešti střel. Částečně se mu to povedlo, ale jeho motor začal kašlat a vyvalil se z něj tmavý hustý kouř. Velbloud sklouzl po křídle do levé zatáčky a pilot se evidentně snažil skomírající stroj zamířit zpátky ke svým. Ještě chvíli motor kašlal a pak umlkl docela. Vrtule se přestala točit.

Mezitím pilot Albatrosu vyrovnal let a letěl dál směrem k domovu. Neprojevili nejmenší snahu zjistit, co se stalo s jeho soupeřem. Byl rád, že ho přestal obtěžovat a dovolil mu dobelhat se na vlastní letišti. Po chvíli se ozvala rána, z motoru Albatrosu se vyvalil

podobně černý dým jako před tím z Velblouda a německé letadlo se pomalu snášelo k zemi. Pilot neměl štěstí, byl příliš nízko na to, aby si mohl vybrat nějaké pole k přistání, a Albatros dopadl přímo do lesa.

„Možná mu to uznají jako sestřel,“ mávl Vega rukou směrem k anglickému stroji.

Pilotovi se podařilo, byť kostrbatě, přistát na nedalekém poli. Letadlo skákalo po poli jako koza, až se nakonec zastavilo kousek od meze.

Vega s Kovářem se k němu rozeběhli. Z kabiny se pomalu a s obtížemi soukal pilot. Nevypadal, že by byl zraněný, ale byl celý černý od spáleného oleje. V ruce třímал pistolí. Když si všiml jejich oblečení, zasunul ji zpátky do pouzdra.

Odkryl motor svého letadla a chvíli si prohlížel jeho poškození. Když k němu oba muži doběhli, obrátil k nim ostře řezanou tvář a představil se:

„Jsem kapitán Bigglesworth z anglického královského letectva.“

„Vincent Vega, pilot. A tohle je John Francis Kovář. Oba jsme z...,“ na okamžik se zarazil, „z Čech. To je země, která patří...“

„K Rakousku-Uhersku,“ překvapil je nevelký, ale šlachovitý Angličan. „Byl jsem před válkou v Praze,“ usmál se, „a líbila se mi.“

„Tohle už nepoletí,“ Vega přelétl pohledem roztříštěný válec motoru.

Bigglesworth smutně pokýval hlavou a poplácal letadlo po zčernalém boku jako koně.

„Musím ho zapálit, aby ho Bošové nemohli použít.“

„Ale pak bychom odtud měli co nejrychleji zmizet. Viděli jsme auto plné Němců jet do támhleté vesničky,“ Vega ukázal prstem na shluk domků, k nimž původně směřovali. „A nevíme, jestli jeli dál, nebo tam zůstali.“

„Jeli dál,“ ušklíbl se Bigglesworth, „protože měli namířeno tam, kam jsem chtěl i já. K zámku v Hermies. Měl jsem tam...,“ na okamžik se zarazil, „to není podstatné.“

Nožem přeřízl hadici, která přiváděla palivo do motoru, a se zadumaným pohledem sledoval, jak vytéká benzín. Pak vzal zapalovač udělaný z nábojnice do kulometu Vickers, škrtl a zapálil kus hadru.

John s Vincentem začali couvat směrem k lesu a pilot je následoval, jen co hořící hadr hodil do motoru. Velbloud vzplál jako vích a za chvíli za sebou slyšeli jen hukot plamenů. To už byli v lese a pokračovali směrem na jih.

Kapitán se ujal vedení. Když pochodovali dobrou půl hodinu, zastavil se. Byli na kraji větší mýtiny, která vznikla vykácením části lesa. Vytáhl z kožené bundy složenou mapu. Rozložil ji na pařez a sklonil se nad ní. Vega vyndal z kapsy malou buzolu a položil ji na